

'Generació Pegaso', notes de l'autora

ISABEL ANDRÉS PORTÍ

Des que era ben petita he sentit el meu pare i els seus quatre millors amics explicar històries de l'època en què treballaven junts a la fàbrica Pegaso. De com, durant els últims anys de la dictadura franquista, van organitzar les seccions de CCOO (sindicat) i del PSUC (partit), organitzacions aleshores clandestines, amb l'únic objectiu de lluitar per la millora de les condicions laborals i per les llibertats democràtiques. Sovint, embadalida i plena de curiositat, els sentia explicar aventures i fer dissertacions polítiques. Altres vegades em feien riure quan recordaven anècdotes divertides... A casa aquesta mena de converses eren ben normals i, malgrat el component heroic d'aquestes vivències, eren la història de la meua família, i la de tantes d'altres.

Un altre element habitual de la meua infantesa era el fet de viure envoltat de llibres, revistes, pel·lícules, càmeres i cintes Súper 8. N'hi havia per tot arreu, i les dues vegades que ens havíem canviat de casa havíem hagut de preparar una pila de caixes plenes d'història i de cultura, talment com si la biblioteca pública de la ciutat canviés d'emplaçament. Els meus pares són uns grans lectors, i el meu pare, concretament, un gran aficionat al cinema i a la fotografia, fet que deu tenir alguna cosa a veure amb el camí que he triat.

Fa més de deu anys que treballo en el món de l'audiovisual, en el qual he desenvolupat diversos rols, i últimament fins i tot m'he atrevit a dirigir. M'estimo la meua feina i, no sense esforç, puc dir que he tingut la sort de poder-m'hi dedicar. Però a finals del 2008, després d'una època molt intensa de feina, les coses van començar a canviar, i el ritme va començar a decaure coincidint amb l'inici de la crisi econòmica. El món de la cultura i la comunicació en va notar de seguida les conseqüències, igual que després també ho

van fer altres sectors; les condicions de treball empitjoraven cada dia, i els governs aplicaven les primeres retallades en serveis socials, sanitat, cultura i educació. És a dir, tot allò pel qual el meu pare i els seus amics, i molta gent de la seva generació, havien lluitat començava a trontollar.

Des que va acabar la dictadura franquista, l'any que jo vaig néixer, havíem anat endavant, conquerint drets i guanyant llibertat i qualitat de vida, però va ser a partir del 2007-2008 que vaig tenir la sensació que començàvem a desfer el camí. Tot i així, llavors encara estàvem tots una mica adormits, potser no ens ho acabàvem de creure, o no volíem veure la gravetat de la situació. Va ser aleshores que em vaig adonar que tenia a mà, dins la meua pròpia família, una història que valia la pena explicar i explicar-la ara. Tenia a l'abast uns personatges carismàtics, amb valors sòlids i experiències intenses, que confiaven en mi; i sobretot tenia accés a un material d'arxiu en Súper 8, ben rodat i conservat, de gran valor històric i inèdit. Això em permetia explicar una història que mostrava una mica el contrari de l'activisme individual que havíem practicat en general la meua generació –i sóc conscient que generalitzar és equivocar-se. *Generació Pegaso* em permetia demostrar, en definitiva, que no era cert allò que ens havíem cregut bastant, allò

que algú s'havia encarregat de vendre'ns: que els ciutadans no tenim accés ni capacitat d'incidir en el nostre entorn, ni de generar canvis socials ni polítics, perquè tot és massa complex i són uns altres els que ho decideixen. Per contrarestar tot això, vaig sentir la necessitat de fer aquesta pel·lícula en aquest precís moment, no només perquè jo no tenia feina i de cop tenia temps per invertir-hi, sinó també per recordar-nos a nosaltres mateixos que la política és present en molts àmbits de la nostra vida i que, malgrat que la lluita de la societat civil pels ideals comuns no és un camí fàcil, és l'única manera de fer passos endavant.

Els nostres avis van viure una guerra; els nostres pares, una dictadura; i nosaltres, una crisi econòmica global que posa en evidència les deficiències del sistema democràtic. Deu ser que, a cada generació, li toca el seu "repte històric", "la seva lluita", i és una decisió personal involucrar-s'hi o no.

Un any després, tot va començar a encaixar, sobretot quan el 2009 Diagonal TV i TV3 van apostar per aquest projecte. Ara han passat gairebé 4 anys des que va sorgir la idea, i la situació ha empitjorat molt més del que ens podíem imaginar, però per sort ja no estem tan quietos, la política és arreu, hi ha molta gent que ha

pres partit, que s'organitza, discuteix, participa i treballa per denunciar la pèrdua de drets, i que no accepta que l'única solució per encarar aquesta crisi sigui la de retallar en qüestions socials i culturals. I aquest documental vol ser un homenatge a tots ells, a totes les persones que en un moment donat de la història i de les seves vides van decidir jugar-se-la i lluitar per un món més just i pel bé comú.

Isabel Andrés Portí és directora, guionista i productora audiovisual. Ha desenvolupat diversos rols en equips de cinema, TV i publicitat a Londres, Roma i Barcelona. Ha participat en projectes presents o premiats als Gaudí, Goya, Sundance, NY Independent Film Festival, Mostra de València, Seminci...

*Quatre
fotogrames
de Generació
Pegaso*

